

MONA KASTEN

Krehké
KREHKÉ
Srdce
SRDCE

17+

YOLIO

Je tak blízko, a predsa ich delí celý svet

MONA KASTEN

Krehké
KREHKÉ
Srdce
SRDCE

Preložila Martina Šturcelová

YOLi

Mona Kasten
FRAGILE HEART

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2024 by Martina Šturcelová
Cover design: © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9433-2

Milé čitateľky, milí čitatelia,
táto kniha obsahuje prvky, ktoré môžu
pôsobiť ako spúšťače.
Preto nájdete na 383. strane varovanie.
Prajeme vám čo najkrajší čitateľský zážitok.
Vaše vydavateľstvo

Tanji a Eve

Zoznam piesní ku knihe

- Missing You* – The Vamps
Memories – Conan Gray
Movies – Conan Gray
Lonely Heart – 5 Seconds of Summer
Take My Hand – 5 Seconds of Summer
Nights Like This (feat. Ty Dolla \$ign) – Kehlani
Altar – Kehlani
Streets – Doja Cat
Fair – Normani
Neverletyougo – Role Model
How Does It Feel – Brandin Jay
You Broke Me First – Tate McRae
Ring (feat. Kehlani) – Cardi B
Unerreichbar weit – Joris
Call Me Lover – Sam Fender

Prológ

rosie

August

Adam,

nemusíš sa ospravedlňovať. Som na Teba nesmierne hrdá, že si vyhľadal pomoc. Prajem Ti všetko dobré a v myšlienkach budem s Tebou na každom kroku, hoci rozumiem, že potrebuješ spraviť hrubú čiaru. Keby si však niekedy hocičo potreboval, prosím, neváhaj a ozvi sa mi.

Tvoja
Rosie

Prečítané

September

Adam,

ešte niečo mi napadlo. Premýšľam nad tým už viac než mesiac a potrebujem, aby si to vedel.

Vôbec si nemrhal mojím časom. Obohatil si ho suchým humorom, tým, ako si ma počúval a rozumel mi lepšie než hocikto iný, jamkami na lícach a všetkými drobnosťami, ktoré sú pre Teba typické. Veľmi veľa pre mňa znamenáš. Kiežby som Ti to jedného dňa mohla vysvetliť.

Tvoja
Rosie

Prečítané

Október

Adam,

už som sa odsťahovala, Tvoje kráľovstvo patrí už len Tebe, keď sa vrátiš. Iba to som chcela. Dúfam, že Ti je už lepšie. Ešte by som Ti rada pripomenula, že to, čo som povedala pri našom poslednom telefonáte, stále platí:

Chýbaš mi.

Veľmi mi chýbaš.

Škoda, že som Ti nestihla dokázať, že by Tvoje srdce bolo u mňa v dobrých rukách.

Tvoja
Rosie

Správu sa nepodarilo doručiť.

adam

August

Dali mi zošit, do ktorého si mám zapisovať pokroky. Super. Skrátka super. Dnešný pokrok? Podarilo sa mi vyvracať do záchoda, nie vedľa. Okrem toho som dostal na hodinu mobil, kde som zistil, že mi napísali stovky ľudí. Zaujímam ma iba jeden človek.

Rosie.

Stále iba Rosie.

Viem však, že to nemá zmysel. Je to beznádejné. Rovnako ako celý môj posratý život.

September

Stále mi to nejde a vidím veci, ktoré vidieť nechcem, lebo o nich musím dookola hovoriť. Pomaly ma to prestáva baviť. Je to hrozne vyčerpávajúce. To najťažšie, čo som kedy zažil. Každý deň je boj. Trasú sa mi ruky. Každý týždeň čoraz viac priberám. Srdce mi dňom i nocou búši ako šialené a občas mi to pripadá ako infarkt, dofrasa. V slabých chvíľkach by som ho asi aj prijal. Netuším, ako dlho tu ešte vydržím. V takých momentoch však myslím na chalanov. Na mamu a otca. A na Rosie, hoci nechcem.

Nie som človek, ktorého si všetci zaslúžia. No pracujem na tom, aby som taký bol, bez ohľadu na bolesť. Lebo bolí to poriadne.

Takmer neznesiteľne.

Október

Mám pred sebou tak veľa. Nový postoj. Nové možnosti.
A nové lieky.

Konečne mi nasadili lieky, ktoré znesiem, a polepšilo sa mi. Už niekoľko týždňov sa nenávidím menej a srdce mi bije pokojne a pravidelne. Skúšam nové veci, ako mi radil Johar. Maľujem. Čítam. Skladám piesne. Všetko to mi síce robí dobre, no aj tak sa občas cítim zle. Bojím sa, že odtiaľto raz odídem a spadnem do starej rutiny. Môj terapeut na to vymyslel dobrú metaforu. Povedal mi, že závislosť by mala slabnúť, ak na sebe budem stále pracovať. V popredí vraj ostane to, čo je pre mňa dôležité. Tieto slová sú ako dobrá pieseň. Melódia, ktorá zaplní koncertný štadión s desiatkami tisícov ľudí. Závislosť je zase ako statický šum v pozadí. Je tam, no dá sa stlmiť a v istej chvíli ju človek úplne prestane vnímať.

Takmer tomu verím.

Takmer.

1 *adam*

Predstavoval som si to inak.

Po troch mesiacoch na odvykačke som čakal, že vyjdem z dverí so vztyčenou hlavou. Vyliečený. Bezstarostný. S tvárou otočenou k slnku.

Lenže realita vyzerala inak.

Kliniku som neopúšťal cez hlavný vchod, ale musel som zísť do podzemnej garáže úzkym výťahom, lebo vonku neustále obsmrdali paparacovia a čakali na ďalšie podlé zábery. Viackrát už uspeli, vedel som to. Poznal som ten typ fotiek. Zábery takých ako ja, ktorým sa napriek kapucni na hlave v nejakom uhle dalo rozoznať aspoň kúsok tváre bledej ako stena. Bolo z nich okamžite jasné, akí zúbožení sú ľudia na nich. Dalo sa z nich vyčítať, že majú za sebou boj so závislosťou, ktorá si vyžiadala veľkú daň. Ani u mňa to nebolo inak. Posledné mesiace ma stáli veľa. Najprv prišli odvykacie príznaky v podobe problémov so spánkom, závratov, búšenia srdca a silnej nevoľnosti. Potom sa začalo to najhoršie. Musel som hovoriť. Bolesťivo oddeľovali každú vrstvu môjho ja, všetko vo mne prehádzali a nakoniec nahrubo zošili. Preto som sa teraz necítil ani zďaleka vyliečený, ale skôr ako Frankensteinova obluda. Pokope ma dr-

žali iba čerstvé, surové stehy a bolo mi jasné, že potrvá ešte veľmi dlho, kým sa budem aspoň zhruba cítiť vo svojej koži.

Keby ma teraz niekto odfotil, bola by na zábere iba troska. S vyblednutými vlasmi, mdlou tvárou a so zvesenými plecami. Človek, ktorý s veľkou námahou zvládol trpký boj.

Civel som na svietiace tlačidlá a vyhýbal sa pohľadom personálu kliniky. Túžil som sa iba čo najrýchlejšie dostať k autu, nastúpiť a vypadnúť odtiaľ. Nedostavilo sa totiž to, v čo som dúfal. Neprisadal som si uzdravený, ani sa mi nezdalo, že by sa mal odteraz môj život uberať správnym smerom. Problémy so mnou ostali. Za tri mesiace liečby sa to zlepšilo, to nespochybňujem, ale stále existovali. Rovnako ako všetko ostatné, čo ma čakalo vonku.

Pred očami sa mi zjavilo množstvo tvárí. Všetci ľudia, ktorých som sklamal. Videl som Thorna, Buckleyho a Hunta. Leah. Svojich rodičov. A ešte jednu tvár, ktorú som v duchu spálil, len čo sa mi začala zhmotňovať v myšlienkach.

Nemysli na ňu, pokarhal som sa, keď sa otvorili dvere na výťahu. *Teraz, ani nikdy viac.*

Z týchto slov sa za posledné mesiace stala moja mantra. Vtĺkal som si ich do hlavy a priznávam, že to vôbec nebolo ľahké. Môj terapeut Johar ma uistil, že bude v poriadku, ak so sebou prestanem bojovať a kontrolovať sa. Ibaže ja som to robil celé roky a nedalo sa to hneď zmeniť.

Nechcel som na Rosie myslieť. Skrátka som nesmel. Pohľad a vlastne aj myšlienky na ňu mi totiž v hrudi prebúdzali paniku, zlosť aj túžbu. A to sa nedalo vydržať, ak som mal dennodenne bojovať so závislosťou.

Potláčanie spomienok na Rosie síce bolelo, no ako-tak sa to dalo zniesť. Zato alkohol mi z mysle neschádzal. V tejto chvíli som si vypiť nepotreboval, ale už niekoľko týždňov som sa desil chvíle, keď odídem z kliniky. Báť som

sa vrátiť do sveta, v ktorom nie je vôbec ťažké naliať si niečo do ploskačky.

Pošúchal som si hrudník. Odrazu mi srdce tĺklo rýchlejšie. Usiloval som sa to ignorovať a vošiel som za dvojicou zamestnancov do podzemnej garáže. O niekoľko metrov ďalej stálo čierne terénne auto s tmavými sklami, ktoré po mňa prišlo. Šofér naložil moju batožinu do kufra, kývol nám hlavou, prešiel k zadným dverám a otvoril ich.

Rozlúčil som sa so zamestnancami kliniky kývnutím hlavy. Vtom som kútikom oka zaregistroval pohyb. Zamračene som sa otočil k autu a stuhol.

Vystúpila z neho žena. Bola viac než o hlavu nižšia než ja, mala prešedivené vlasy a najvládnejší úsmev na celom svete.

Uvažoval som, či sa mi to iba nezdá. Nemo som otvoril ústa. Žena ku mne pomaly vykročila. Do očí sa jej tlačili slzy a ja som ostal ako prikovaný. Neváhala ani sekundu a objala ma. Iba pri nej mi to neprekážalo. Iba pri nej som k tomu necítil nevôľu. Napriek tomu som spočiatku nebol schopný objatie opätovať a stál som ako solný stĺp.

„Mami?“ zachripel som nakoniec. Na viac som sa nezmo-
hol. Mama ma držala v náručí, do nosa mi udrela známa vôňa domova a na chrbte som cítil mamin upokojujúci dotyk.

„Dobre to dopadne, zlato,“ šepla.

Konečne som sa prebral z meravosti a objal ju. Hlava mi unavene klesla na jej plece. Nemal som silu. A netušil som, či ju vôbec niekedy budem mať.

„Neboj sa,“ dodala. „Som s tebou.“

Zovrel som ju ešte tuhšie a prižmúril oči, lebo ma neznesiteľne pálili. Držal som sa teda mamy, ktorá ma dookola uisťovala, že všetko bude zase dobré.

A pritom mi napadla iba jediná vec.

Nie som sám.

2

rozje

Bola sezóna udeľovania cien. To znamená, že sa konalo jedno odovzdávanie za druhým. Preto som pracovala takmer nonstop a veľmi sa mi to hodilo, lebo práca ma rozptyľovala. Vrhala som sa do nej na sto percent a málokedy myslela na niečo iné.

Dnešný večer bol jednou z príležitostí ponoriť sa do nej naplno.

Červený koberec na *World Music Awards* mal v skutočnosti krikľavotyrkysovú farbu. Predstavovali prominenta za prominentom a reportéri okolo mňa si laktami bránili svoje miesta za zábranami. Ich telesné nasadenie mi nebolo bohvieako pochuti, no našťastie som nebola sama. Obzrela som sa na Bodhiho. Podľa jeho stuhnutého výrazu bolo jasné, že práve dostal úder do rebier.

Keď zbadal, že sa naňho pozerám, kyslo sa na mňa usmial. „Deje sa niečo, šéfka?“

Zamestnala som ho pred dvomi mesiacmi a odvtedy ma neustále oslovoval *šéfka*. Spočiatku mi to pripadalo čudné, ale medzičasom som si zvykla.

„Nie, iba mám pocit, že zajtra budem mať v oblasti rebier modriny.“

Bodhi okamžite zagánil na novinára vedľa mňa. Zrejme si myslel, že to pôsobí hrozivo, lenže s vytiahnutou postavou, dlhočiznými rukami aj nohami a dosť nemotornými pohybmi vôbec nepôsobil autoritatívne. Pripomínal mi skôr leňochoda. Týkalo sa to však iba jeho zovňajšku, nie nasadenia v práci. Vďaka jeho podpore sa mi podarilo opäť postaviť na nohy a udržať po Kaylinom odchode svoju šou pri živote. Dnes prišiel ako kameraman. Ťažký prístroj mal na pleci, ja som v ruke držala mikrofón s nápisom *Šou Rosie Hartovej*.

Trčali sme tu už celé hodiny a po krku mi stekal pot. Na koniec októbra bolo aj tak dosť teplo, no v tlačnici mi to pripadalo ako o niekoľko stupňov viac. Navyše som sa nevedela zbaviť dojmu, že som prišla zbytočne. Niekoľko mesiacov som sa usilovala zvýšiť svoju sledovanosť, lenže nebolo to vôbec jednoduché. V prvom rade nado mnou stále visel zbabraný rozhovor so Scarlet Luck. Okrem toho odišla moja asistentka produkcie a bývalá kamarátka Kayla do vysielacej siete MCT, v ktorej mala vlastný a veľmi propagovaný program. Spolu so šéfom Michaealom Seymourom mi nielen odlákali zopár dôležitých klientov, ale poza chrbát rozširovali klebety o mojej neprofesionalite. Odvtedy ma opustilo niekoľko sponzorov a bolo čoraz ťažšie nahovoriť na rozhovor renomovaných hudobníkov.

Následky sa ukázali aj dnes. *Šou Rosie Hartovej* bola nezávislá, nemali sme za sebou veľkého vysielateľa, preto sa pri nás na tyrkysovom koberci takmer nikto nezastavil. Väčšina pozvaných hostí okolo nás iba prešla a zdržala sa radšej pri laktových bojovníkoch napravo a naľavo. Teda až doteraz.

„Na ceste je Ashley Cruzová,“ oznámil jeden z koordi-

nátorov s rukou na slúchadlách. Vrieskal čosi do malého mikrofónu, potom nazrel do poznámok, s ktorou hviezdou chce hovoriť ktorý reportér. Vzápätí prefrčal okolo nás k budove, v ktorej sa odovzdávanie konalo.

„Ashley sme mali na zozname, však?“ spýtal sa Bodhi za mojím chrbtom. Prikývla som. S Ashley sme sa poznali a náš spoločný rozhovor dopadol kedysi dobre, preto som si vedela živo predstaviť, že nás neodignoruje. Odhrnula som si vlasy dozadu a ovievala sa kartičkami s nespočetným množstvom otázok. Za bežných okolností som sa pripravovala na oveľa osobnejšiu komunikáciu. Na takomto podujatí to však nebolo možné, lebo na červený koberec sa otázky pod kožu nehodili. Musela som sa teda uspokojiť s bežnými dopytmi o súčasných plánoch, odovzdávaní a nominovaných.

Nakukla som do kartičiek. Otázky som sa zvyčajne učila naspamäť, lenže v posledných mesiacoch sa moja hlava podobala skôr na sito. Zjavne v nej už neostalo miesto na memorovanie, preto som sa spoliehala na podklady. Ešte raz som si ich prečítala a vtom sa reportéri aj kameramani naplno rozvrieskali. Zdvihla som pohľad. Z čiernej limuzíny práve vystupovala Ashley Cruzová a na chvíľu zastala pred tyrkysovým kobercom. Ľudia za zábranami šaleli a vykrikovali na ňu. Keby som tam stála ja, nemala by som ani tušenie, čo robiť, a zo všetkých tých bleskov by sa mi zrejme zakrútila hlava. Ashley však bola dokonalá profesionálka. Koniec koncov, chodievala na takéto podujatia už od detstva.

Vyzerala nádherne. Takmer priliehavé fialové šaty kde-tu voľne viseli, tmavé vlasy mala upravené do splývavých kučier, ktoré jej padali na plecيا, mejkap mala tmavý a výrazný. Usmievala sa do kamier z jednej strany na druhú,

potom sa otočila a vrhla pohľad za seba, aby jej vynikol hlboký výstrih na chrbte, ktorý siahahal až na kríž. Fotografi sa šli zblázniť, vykrikovali jej meno čoraz hlasnejšie, no po niekoľkých sekundách bolo po hre. K Ashley pristúpila jej tlačová hovorkyňa, jemne sa dotkla jej ruky a čosi jej šepala do ucha. Ashley prikývla a vykročila okolo davu reportérov, ktorí sa s ňou túžili rozprávať.

„O chvíľu prídeme na rad,“ zamrmlal Bodhi a ja som vyplala hrud. Nakrátko ma obľiala vlna vzrušenia, ale vzchopila som sa. S Ashley sme sa poznali. Už bola v mojom programe, potom sme spolu sedeli na krste albumu.

V momente som stopla myšlienku, ktorá sa mi zrazu drala do hlavy.

Nie, nemohla som teraz myslieť na krst. Vyvolalo by to vo mne totiž aj iné spomienky. Na hudbu. Prechádzku. Hlboký rozhovor počas jasnej noci. Sľub, ktorý medzičasom prestal platiť. A to som teraz vôbec nepotrebovala.

Zažmurkala som a nasadila silený úsmev. Pred nami bola na rade ešte jedna osoba, Ashley som už počula. Znovu som zaškúlila na kartičky.

Netrvalo dlho, tlačová hovorkyňa nám pokynula a navádzala Ashley. Pozrela som sa na Bodhiho, či má zapnutú kameru.

„Ideme,“ oznámil mi a zdvihol palec.

Prikývla som a obrátila sa späť ku kobercu, na ktorom sa práve objavila Ashley. Usmiala sa na mňa od ucha k uchu a podišla bližšie. Našťastie sa pri nás naozaj zastavila.

„Ahoj, Rosie!“ Letmo ma objala a naznačila bozk na líca. „Rada ťa zase vidím.“

Trochu ma to zaskočilo, no usilovala som sa to nedat najavo. Kamera nahrávala. Teraz som sa musela správať profesionálne. „Aj ja teba. Vyzeráš neuveriteľne!“

Ashley sa rozžiarila a mierne sa uklonila. „To je od teba milé, ďakujem.“

„V prvom rade srdečne gratulujem k dnešnej nominácii,“ začala som. „Aký je to pocit, zažívať úspech s takým osobným albumom ako *Prvé sny*?“

Ashley zdvihla obe dlane k tvári a zavrtela hlavou, akoby tomu stále nemohla uveriť. „Je to pre mňa obrovská česť. Stále som z toho pať. Tento album je iný než všetky predošlé. Ukazuje, že som dospelá a vybrala sa novým smerom. Spočiatku som sa bála, ale posledné mesiace mi ukázali, že zbytočne.“

„Ako si si s tým strachom poradila?“ Túto otázku som síce nemala na kartičke, no chcela som využiť šancu.

„Podľa mňa každý z nás bojuje s pochybnosťami. Jednoducho sa im nesmieme poddať a dať sa nimi deprimovať. Lebo inak človek nestvorí nič nové. Pritom presne to ľudia vonku potrebujú – umenie. Či už vo forme hudby, alebo niečoho iného. Snažila som sa všetky emócie natlačiť do albumu a spracovať, na čo som nezabudla ani po rokoch. Bolo to ako oslobodzujúci odkop.“

Práve som otvárala ústa, keď tlačová hovorkyňa poklepkala po hodinkách. Ashley zdvihla ruku a zvedavo sa na mňa zahľadela. Srdce mi vyskočilo až do krku. Chcela pri nás zostať dlhšie! A to bolo treba využiť, nie každý mal takú výhodu. Zároveň to vo mne vyvolalo napätie a vyschlo mi v ústach. Inokedy som bola vo svojom živle, ak som s niekým nadviazala zaujímavý rozhovor. Tentoraz som však mala hlavu ako vymetenú.

Chcela som nakuknúť do kartičiek, no odrazu mi vrchná vykĺzla a pristála na tyrkysovom koberci pred zábranou. Zahrešila som popod nos a takmer mi vypadli oči. Pred všetkými týmito ľuďmi človek nemôže mať výpadok a už vôbec nesmie nadávať.

„Palce,“ precedil Bodhi za mnou.

Zažmurkala som, nadýchla sa a pritiahla si mikrofón znovu k ústam. „Komu dnes večer držíš palce?“

Ashley sa stále profesionálne usmievala, no pohľad jej trochu zväžnel. „Všetkým úžasným ženám v mojej kategórii, samozrejme. Je pre mňa obrovská česť, že ma nominovali. Veľa šťastia želim aj skupine Scarlet Luck, ktorú nominovali v kategórii *Album roka*. Je to úžasná platňa a chlapci si zaslúžia odísť dnes s cenou.“

Ukázala do kamery stisnutú päť a mne zovrelo žalúdok. Úsmev ma stál takmer nadľudské úsilie a takmer som nemohla dýchať.

„V každom prípade ti silno držím palce a prajem ti skvelý večer.“ Vlastné slová mi pripadali bezducho, takmer trpké. Dúfala som však, že to na mne nebolo badať.

„Ďakujem!“ Ashley zamávala do kamery a krátko nato ju Bodhi zložil dolu.

Tlačová hovorkyňa opäť poklepkala po hodinkách, no Ashley sa od nás nepohla. Podišla ešte o krok bližšie a chytila ma za predlaktie. Veľmi jemne, ale aj tak som stuhla.

„Si v poriadku, Rosie? Vyzeráš blede,“ šepla, takže nakoľko ju určite nikto nezačul.

Hlavu mi zaplavilo množstvo bezduchých fráz.

Nič sa nedeje.

Je mi iba trochu teplo.

Zvládnem to.

Ashlin úprimný záujem a skutočnosť, že sa mi v rozhovoroch už neraz zverila s problémami, mi však bránili v predstieraní. V hnedých očiach mala pochopenie, ktoré dokazovalo, že si určite všimla kruhy pod tými mojimi aj sinavú pleť. Nechcela som jej klamať. Preto som iba nerozhodne mykla plecami.

Ashley na mňa súcitne hľadela, ale tlačová hovorkyňa ju predbehla. „Ideme ďalej, Ash,“ vyslovila netrpezlivo.

Ashley sa na mňa a Bodhiho ešte narýchlo usmiala a presunula sa k ďalšiemu mikrofónu.

Ja som zatiaľ uvažovala, že si nedokážem ani len udržať masku na tvári, keďže ma prekukla aj takmer cudzia osoba ako Ashley.

„Si v pohode, šéfka?“ ozval sa mi za chrbtom Bodhi.

Prížmurila som oči. Nie, nebola som v pohode ani zďaleka. Bolo mi hrozne a dostala som strach, že sa každú chvíľu zosypem. Netušila som, ako to tu vôbec vydržím, keď vo mne zúri taká búrka. Lenže to trvalo už tri mesiace. Raz si na to bude treba zvyknúť. Nemohla som riskovať svoju kariéru len preto, lebo som mala zlomené srdce. To mi bolo jasné.

„Som. Potrebujem sa len pred ďalším rozhovorom trochu napiť.“

Nestihla som ani dokončiť vetu a Bodhi mi už podával otvorenú fľašu.

Pridelili nám miesto v jednej z horných sekcií posledného radu. Bez obrazoviek po oboch stranách javiska sa odtiaľto nedalo vidieť v podstate nič z diania, no na druhej strane sa tu vzadu nachádzali výhradne zástupcovia druhotriednych programov. Takže som sa mohla s čistým svedomím zvaliť na operadlo stoličky a natiahnuť si nohy. Bodhi skúsil to isté, ibaže bol taký dlhý, že kolenami narazil do stoličky pred nami. Teraz pri mne sedel rovný ako svieca, zatiaľ čo ja som sa od vyčerpania scvrkla na neforemnú kopu.

Odovzdávanie sa medzitým začalo. Na javisku divadla Microsoft viacero slávnych herečiek a hercov predstavova-